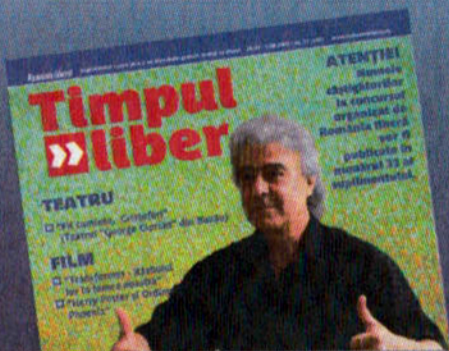

Azi primiți
suplimentul
gratuit

52
pagini

GIULEȘTENII AU CÂȘTIGAT SUPERCUPA

Rapid - Dinamo 7-6. Aseară vișinii
și-au adjudecat al patrulea trofeu

„NOI PUTEM CÂNȚA ȘI MANELE, DAR NU NE PLAC“

Taraful Haiducilor susține primul
concert în București după 3 ani » 19

România liberă

Timpul » liber

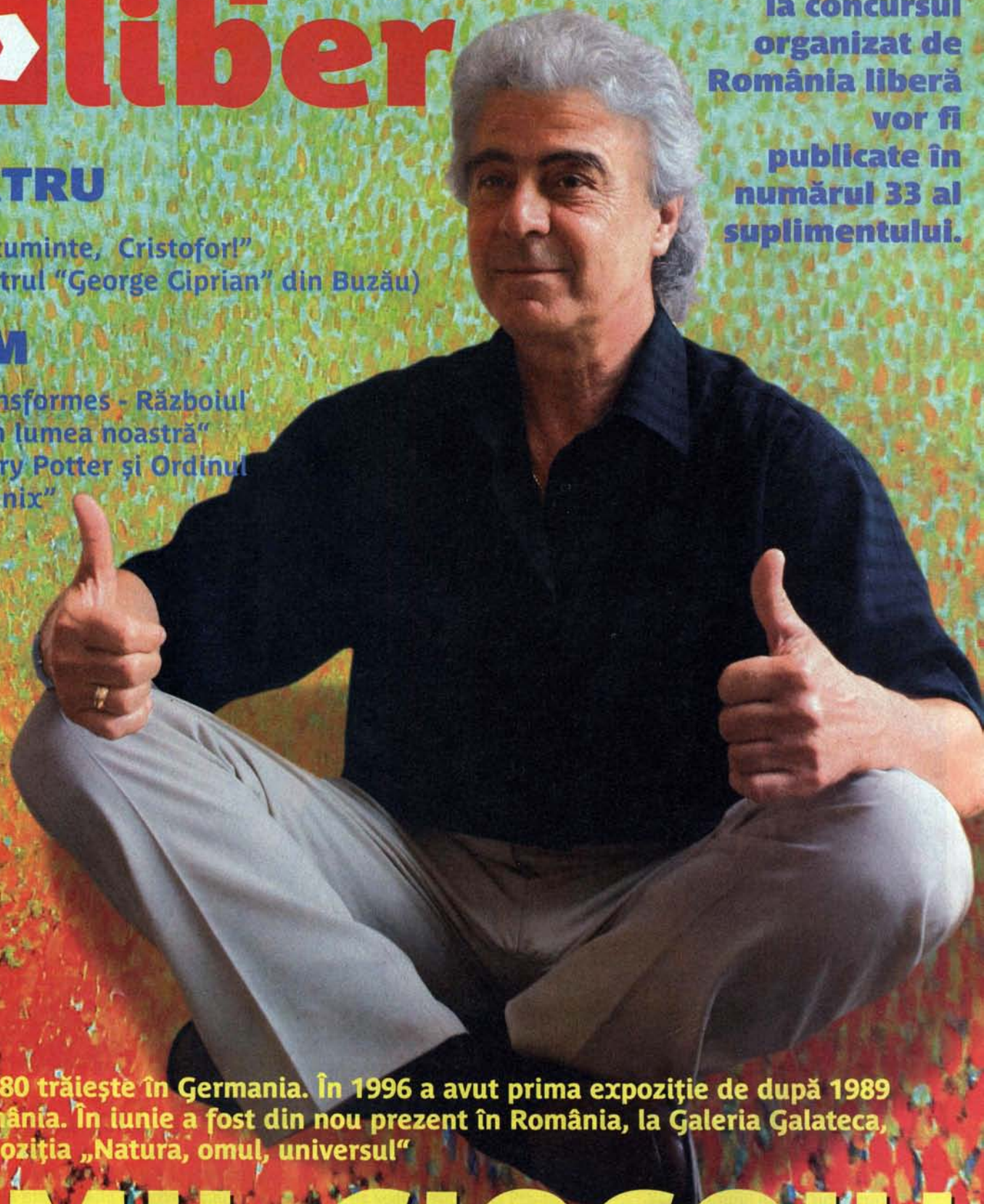
ATENȚIE!
Numele
câștigătorilor
la concursul
organizat de
România liberă
vor fi
publicate în
numărul 33 al
suplimentului.

TEATRU

- » "Fii cuminte, Cristofor!"
(Teatrul "George Ciprian" din Buzău)

FILM

- » "Transformes - Războiul lor în lumea noastră"
- » "Herry Potter și Ordinul Phoenix"

Din 1980 trăiește în Germania. În 1996 a avut prima expoziție de după 1989 în România. În iunie a fost din nou prezent în România, la Galeria Galateca, cu expoziția „Natura, omul, universul“

EMIL CIOCOIU

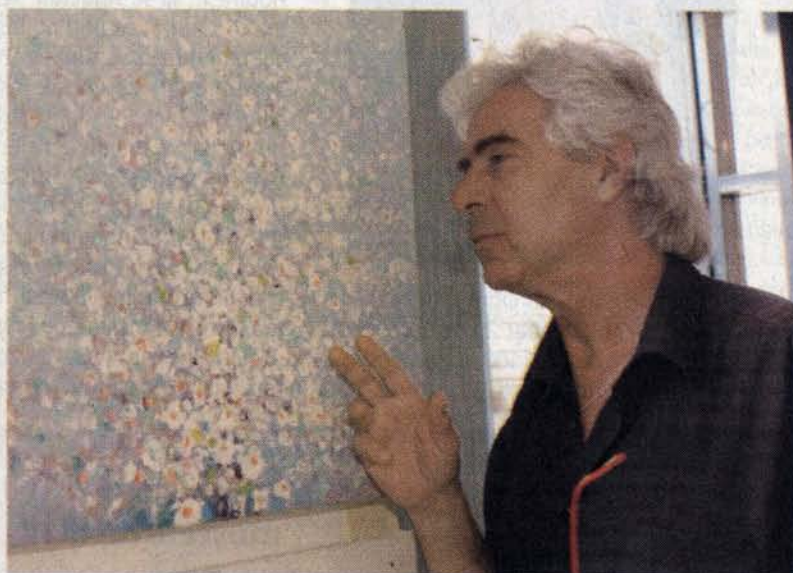
Emil Ciocoiu

Deși trăiește și lucrează în Germania, deși picturile fac parte din colecții aflate în Germania, Olanda, Italia, China, pictorul Emil Ciocoiu își trage seva din dealurile și câmpiile județului în care s-a născut, Gorj.

Simt că mă leagă de România un filon greu de descris, seamănă cu ce spunea Blaga, acea primă gură de aer pe care o tragi în piept într-un loc anume, o respirație de natură spirituală. Apoi, e locul în care m-am născut, o regiune de deal și șes, de aceea mă simt atras de relieful calm, armonioasă și nu pot picta munți. Și în Germania trăiesc într-o regiune asemănătoare (Aachen). În 1980, când am ajuns pe dealul Lousberg era să scap volanul din mână. Eram șocat! În mod inexplicabil visasem acel loc în urmă cu vreo șapte ani și asta m-a determinat să aleg să trăiesc acolo. Am plecat din România pentru că-mi lipseau libertatea de mișcare și de căutare. Un artist complex nu poate trăi fără să vadă Capela Sixtină sau Muzeul Louvre. Îmi amintesc că eram profesor de desen la o școală din Lehliu și un elev m-a întrebat într-o zi cum pot să vorbesc cu atâta patos despre „Rondul de noapte” a lui Rembrandt, dacă n-am văzut-o niciodată. Parcă a căzut un zid peste mine.

Ajuns în Germania, m-am trezit în altă lume. Am stat de vorbă cu mine însumi, zile în șir întrebându-mă cine sunt și ce-aș putea să fac cu pictura mea. Mi-am găsit resursele în copilărie, în acea sinceritate și naivitate am găsit elementul care m-a susținut în cursul creației: câmpiile infinite. A fost o serie care a durat cam zece ani și prin care aduceam la lumină sentimentele copilăriei filtrate prin experiența maturității. La fel s-a întâmplat și cu orașele fără sfârșit, orașe văzute de sus, pictate „în perspectiva păsării”, cum s-ar traduce din germană. Toată această perioadă de zece ani, în care am pictat peisaj, mi-a satisfăcut și dorul de casă. Am o legătură specială cu natura, născută în copilărie și de atunci păstrată ca permanentă și inepuizabilă resursă. Timp de șapte ani, după absolvire, am acumulat, practicat și experimentat pictura mergând pe urmele clasicilor care o pictaseră, Lucian Grigorescu sau Dărăscu. Am încercat să găsesc sursele care i-au stimulat fie la Babadag, fie la Jurilovca sau la Comana. Așa a venit și succesul. Am fost apreciat de maestrul Gheorghe Șaru, Ciucurencu, Piliuță, am fost încurajat și în 1974 am primit bursa Aman. Aveam succes, dar n-aveam libertate.

În 1989 m-am întors către elementul om. A fost un fel de revelație. Călătorind la Ierusalim am văzut Zidul plângerii. De o parte a sa evreii se loveau cu capul de zid, de cealaltă musulmanii se prosternau la pământ. Și de o parte și de cealaltă erau tot oameni. În Germania zidul Berlinului despărțea pe german de german, în Europa comunismul clădise atâtea alte ziduri. M-am întrebat ce-or avea oamenii în cap de nu dărâma zidurile. Am fost întotdeauna împotriva

pașapoartelor, a granițelor, a barierelelor mentale sau de orice natură. Așa am început să pictez oameni, mulțimi care creează, în mișcarea lor, forme simbolice: crucea, amfiteatrul, clepsidra, menora. În tabloul intitulat „Diaspora” toate aceste simboluri se întrepătrund, e viziunea mea despre o globalizare fără pierderea identității, doar fenomenul migrației e vechi de când lumea. Astfel crucea creștinilor e ca o axă către infinit, menora e formată din evreii care o citesc. Doar cartea aduce lumină. Spirala musulmanilor este drumul la Mecca, iar clepsidra, prin care curg oamenii, este simbolizarea reîncarnării budhiste. Mă simt cetățean european. Am avut șansa de a expune la Palatul Berlaymont al Comisiei Europene, reprezentând atât Germania, cât și România, pe vremea când aceasta nu intrase încă în UE. Și pe români îi cred pregătiți pentru Europa, cel puțin din punct de vedere sufletesc. Practic, mai sunt neclarități legate de funcționalitatea mecanismelor, de stucturi. Și cultura are un mare rol, toate marile civilizații au rămas în istorie prin cultura lor.

În 1996, când am expus în România, prima dată după 1989, am avut un sentiment de recuperare a trecutului la care s-a adăugat bucuria pentru căldura cu care am fost primit. Acum, după zece ani, îmi continui și îmi confirm europenitatea, atât mie însumi cât și picturii românești.

Timpul liber al artistului se întrepătrunde deseori cu cel de lucru. Îmi place să călătoresc, să vizitez muzee, mă interesează muzica, nu degeaba se spune că pictura are muzicalitate. De curând am fost invitat să expun pe un vas care efectua o croazieră pe Mediterana. Au fost niște zile minunate în care muzica, pictura și loisir-ul s-au îmbinat într-un mod fericit. La Florența, când am expoziții, se organizează discuții cu publicul și mi se pare foarte interesant felul în care oamenii percep temele picturilor mele. În fine, mă atrag și conversațiile interesante, de exemplu cele cu filosoful Hans Küng. Timpul liber e un minunat prilej de a mai învăța câte ceva. ■

Emil Ciocoiu